

проблем, таких як: залежність ЗМІ від їх власників, недостатність умов функціонування прозорого медіаринку та відсутність реального впливу недержавних організацій на стан боротьби з корупцією.

Отже, зважаючи на особливості існування в Україні інститутів громадянського суспільства та для подальшого посилення їх ролі, необхідно закріпити відповідними законодавчими актами права та повноваження інститутів громадянського суспільства, що збільшить вплив громадського контролю щодо протидії корупції, створити правовий механізм забезпечення захисту джерел інформації журналістів, налагодити співробітництво правоохоронних органів з населенням щодо виявлення фактів корупції в органах державної влади, запровадити механізми заохочення населення за надання об'єктивної інформації про факти корупції, забезпечити ефективний захист та безпеку осіб, які повідомляють про факти корупційних діянь.

Список використаних джерел:

1. Гаєвська Л.А. Феномен громадянського суспільства і його вплив на становлення державно-громадського управління освітою (теоретико-методологічний аспект/ Л. А.Гаєвська // [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://academy.gov.ua/ej/ej6/txts/07glatma.htm>
2. Кравченко С.О. Взаємодія держави та громадянського суспільства у запобіганні та протидії корупції / Запобігання та протидія корупції: навч. посіб. / авт. кол.: А.М. Михненко (кер.авт.кол.), Р.П. Марчук, А.М. Мудров та ін. ; за ред. проф. А.М. Михненка. – К.: НАДУ, 2010. – 360с.
3. Михненко А. М. Проблеми взаємодії інститутів влади і громадянського суспільства та суспільна безпека / А. М. Михненко, М. П. Месюк /Теорія та практика держ. упр. : зб. наук. пр. – Х.: Вид-во ХарРІ НАДУ, 2009. – Вип. 1. – С. 32–41.

Качан І.В.

здобувач вищої освіти 3 курсу ННІП ПФПНП

Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

Санакоев Д.Б.

к.ю.н., доцент, завідувач кафедри фінансових та стратегічних розслідувань Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

ОСОБЛИВОСТІ ПРОВЕДЕННЯ НЕГЛАСНИХ СЛІДЧИХ РОЗШУКОВИХ ДІЙ ТА ВИЗНАННЯ НЕДОПУСТИМИМИ ЇХ РЕЗУЛЬТАТІВ

Проголошення незалежності України не лише позитивно вплинуло на майбутнє країни, але й поставило перед нею купа цілей та обов'язків, яких

потрібно було досягати та виконували. Новоутворена країна не могла б існувати без свого національного законодавства, а тому тодішня влада прийняла рішення не лише запозичити деякі норми із законодавства інших країн, але й ратифікувати деякі нормативно-правові акти. Особливу увагу заслуговували норми, котрі стосувалися захисту прав та свобод людини і громадянина. Аналізуючи ситуацію, на початку існування України як окремої держави, було прийнято рішення створити Кримінальний кодекс України, Кримінальний процесуальний кодекс та інші закони та кодекси, котрі б захищали особу в разі порушення таких прав та свобод.

Порушення конституційних прав та свобод як було, так і залишається частим явищем, і тому, на правоохоронні органи покладається завдання детального ознайомлення з неприємною ситуацією, котра призвела до їх порушення. Загалом, законодавством України зазначаються різні дії, котрі варто вживати при вирішенні таких справ, але особливу увагу заслуговують негласні слідчі (розшукові) дії.

Питання негласних слідчих (розшукових) дій було актуальним завжди, оскільки, незважаючи на стрімкий розвиток суспільства та держав, кількість правопорушень лише збільшується, а для того, щоб припинити цей негативний розвиток, варто детально вивчати питання.

Метою даної роботи є ознайомлення з питанням негласних слідчих (розшукових) дій, а також аналіз їх результатів, котрі вважаються недопустимими.

Із моменту створення держав та до сьогоднішні, одними із головних завдань країни була охорона прав та свобод людини, а також забезпечення комфортного та спокійного життя населенню. Зрозуміло, що безпечним життя людей важко назвати, якби злочини вчинялися, а за їх здійснення не було б ніякого покарання, тому питання розкриття правопорушень та припинення появи нових є вкрай важливим. Наразі, одним із найбільш ефективних інструментів у попередженні виникнення нових правопорушень є саме негласні дії. Згідно законодавства України, негласними (слідчими) розшуковими діями є різновид слідчих дій, інформація про факт та методи їх проведення не можуть розголошуватися, за винятком випадків, передбачених Кримінальним процесуальним кодексом [1, ст.246]. Неможливо не зазначити, що вони мають назву негласних, оскільки їх проведення є таємним, і приховується від інших, окрім осіб, яких чітко зазначає законодавець.

Негласні слідчі (розшукові) дії – це частина процесуальних дій, які є важливим способом збирання, закріплення та перевірки доказів, і зрозуміло, що такі дії мають проводитися уповноваженими органами і посадовими особами згідно порядку, який встановлений кримінальним процесуальним законодавством [2, с.436]. Здійснення таких дій можливе лише за наявності відповідного рішення, яке надається слідчим або ж прокурором, а також викладається у постанові. Наступним важливим кроком у проведенні таких дій є фіксація ходу негласних слідчих (розшукових) дій і їх результатів проведення. Фіксація є необхідною, оскільки завдяки ній можна побачити докази, котрі

допоможуть у судовому процесі, але, окрім цього, спостерігати за законністю їх проведення та знати особливості таких дій. Доречно вказати, що після проведення негласних слідчих (розшукових) дій, їх результати мають зазначатися у протоколі, і, за необхідності, можуть долучитися додатки. Окрім того, такі дії можуть фіксуватися технічними чи іншими засобами.

Як раніше вже раніше зазначалося, негласні слідчі (розшукові) дії не підлягають розголошенню, тому є очевидним, що отримана інформація, документи чи речі не можуть розголошуватися чи показуватися на загальний огляд. Варто зазначити, що усе, що було отримано під час НСРД чи відноситься до отриманих матеріалів підлягає захисту.

Як відомо, негласні слідчі (розшукові) дії проводяться з метою отримання будь-яких даних, котрі мають значення для кримінального провадження, але потрібно зазначити, що є випадки, коли суд визначає отримані результати недопустимими. Відповідно до законодавства, недопустимими вважаються докази, що були отримані внаслідок істотного порушення кримінального процесуального законодавства. Загалом, суд вирішує питання допустимості доказів під час їх оцінки в нарадчій кімнаті під час ухвалення судового рішення, і в разі встановлення недопустимості, вказує на неможливість його дослідження або припинення такого дослідження в судовому засіданні, якщо воно було розпочате. Зрозуміло, що сторони кримінального провадження, потерпілий мають право подавати клопотання і наводити заперечення проти визнання доказів недопустимими [3, с.254]. Доречно зазначити, що недопустимими можуть вважатися докази, які були отримані під час істотному порушенні проведеннях негласних (слідчих) розшукових дій, наприклад, обшук без понятих, відсутність детальної інформації про отриманні докази у протоколі і т.д.

Загалом, докази, що були отримані при проведенні негласних слідчих (розшукових) дій мають чітко підтверджувати чи спростовувати вину конкретної особи, оскільки при неправильному винесенні рішення, на яке впливали докази, можна нанести шкоду іншим та порушити закон.

Таким чином, негласні слідчі (розшукові дії) є необхідними у сучасному світі, оскільки допомагають розкрити велику кількість справ та відновити справедливість.

Список використаних джерел:

1. Кримінальний процесуальний кодекс України від 13.04.2012. Відомості Верховної Ради України. № 4651-VI, 2013, № 9-10, № 11-12, № 13, ст.88
2. Сало О.М. Правова регламентація проведення негласних слідчих (розшукових) дій. Львів: Науковий Вісник Львівського державного університету внутрішніх справ, №4, 2013, с.436-446 (04.10.2021).
3. Кримінальний процесуальний кодекс України: Науково-практичний коментар / Відп. Ред.: С.В. Ківалов, С.М. Міщенко, В.Ю. Захарченко – Х.: Одісей, 2013. – 1104 с.